

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15de Januar 1893.

42de Aargang.

Tale af Ældste Edw. H. Anderson,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Kjøbenhavn den 18de September 1892.

Det er mig en stor Glæde, at have Vejledning til at fremstaa for denne Forsamling for at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, som vi ere udsendte i Verden for at forkynde vore Medmennesker. Jeg føler min Svaghed, og jeg ved, at Ingen kan sige Noget, som kan være til Nytte og Gavn for Tilhørerne, uden ved den Helligaands Vejledning, hvorfor jeg haaber, de Tilstedeværende ville stænke mig deres Tro og Opmærksomhed, samt deres Forbønner til vor himmelske Fader, at han vil stænke mig sin Naad, jaa at jeg maa være i Stand til at sige det, som kan være gavnligt for os Alle.

Evangeliet, Saliggjorelsens Plan, indeholder mangan en skjult Perle, og det skulde være vor Higen og Stræben at finde disse kostelige Skatte. Derjom vi ere i Besiddelse af Guds Naad, ville vi være i Stand til at lære angaaende Herrens Hensigter med at sætte os her paa Jorden i denne vor anden Prøvestand, og vi ville være styrkede til at

udføre vore daglige Pligter og vandre efter det Lys, som Herren har givet os.

Alle Mennesker, som have levet, som leve og som endnu ville komme til Verden, ere Guds Børn; han elsker sine Børn, ligesom vi elsker vore Børn, kun i en langt fuldkommere Grad, thi han er fuldkommen. Ligesom jordiske Forældre med Bedrøvelse se paa, at deres Sønner og Døtre afvige fra Dydens og Pligtens Sti og hengive sig til Verdens Laster og Vederstyggeligheder, ser ogsaa vor himmelske Fader paa sine Børn, Menneskene, naar de henfalde til det, som kommer fra den Dnde. Vi lære, at da Lucifer gjorde Oprør imod Gud og hans enbaarne Søn og blev nedstjyrtet fra Guds og Sønnens Naah, græd selv Himlene over ham.

Vi tro, at den alvidende Gud, vor himmelske Fader, førend Jorden blev dannet, kjendte sine Børns Tilbøjeligheder og vidste, at de vilde synde ved at give efter for den Indflydelse, som kommer fra Djævelen, ham som er Ophav til alt Ondt. Bibelen lærer os,

at vore første Forældre faldt i Overtrædelse formedelst Ulydighed mod Guds Bud og Love. Men Herren havde i sin store Kjærlighed og Naade beredt et Sonoffer, hvorved Menneskene kunde blive gjenløste fra Faldet.

Naar vi tænke paa Gjenløsningen, de herlige Principer, forbundne dermed, og de store Opoffrelser, som vare fornødne for at tilvejebringe samme, ere vi nødsagede til at bekynde vor Ringehed og vor Usuldkommenhed til fuldtud at fatte og forstaa Herrens uendelige Visdom. Naar vi tænke over dette og betragte det store Arbejde, som Sønnen udførte, er der mange skjønne Tanker, som krydse vort Sind; det synes underligt for os, at En skulde komme og lide Haan, Spot og Forsølgelse og Død for at frelse sine Brodre og Søstre, som vare faldne. Nogle kunde spørge, hvorfor Gud, som er mægtig, skulde lade sine Børn falde i Overtrædelse? Hvorfor forhindrede han dem ikke deri? Dette Argument frembringes ofte af dem, som ikke tro paa Gud. Men endstjønt vi ikke ere i Stand til at fatte og begribe Alt henhørende til dette vigtige Spørgsmaal, ere vi dog overbeviste om, at Gud havde en Hensigt med at tilstede vore første Forældres Fald. En af de Folger, som Faldet bragte, var, at Menneskene bleve i Stand til at skjelne mellem Godt og Ondt; dersom vi ikke kjendte Syndens Smerte, kunde vi ikke kjende Guds Godhed mod os. Vi, de Sidste-Dages Hellige, anse ikke Adams og Evas Overtrædelse som en sorgelig Ulykke og antage heller ikke, at Menneskene vilde have været lykkeligere, hvis Faldet ikke havde fundet Sted, men vi betragte vore første Forældres Fald som et af de store Trin til evig Ophøjelse og Lykkelighed, og som et, der var anordnet af Gud i hans uendelige Vis-

dom; vi tro, at Syndefaldet var en Nødvendighed; thi vi kunne ikke paa skjønne det Godes Fortrinlighed og Skjønhed, undtagen vi jmage det Dudes Elendighed og Ulykkelighed. Men Herren har givet sine Børn deres Handlingsfrihed, og det staar dem frit for at vælge det Gode eller det Onde, alt efter eget Godtbefindende; dog vil han holde dem ansvarlige for deres Handlinger, og han vil belønne hver efter sine Gjerninger, hvad enten de ere gode eller onde; dette er i Overensstemmelse med den hellige Skrift.

Jeg er forvisset om, at da det store Raad blev holdt i Himmelen, glædede vi os ved Tanken om, at vi skulde komme her til denne Jord, og vi ere satte i denne Tilværelse for at prøves, ja, og for at fristes, saa at vi kunne vise, hvad der er i os, og dersom vi ere trofaste mod Guds Bud og Befalinger, medens vi leve her i denne jordiske Prøvestand ville vi opnaa en Herlighed og nyde en Glæde, som det er umuligt for noget Menneske at beskrive.

Alt beviiser, at Gud elsker sine Børn. For at Menneskene skulde kunne blive delagtiggjorte i denne Ophøjelse og indgaa til denne Herlighed, dersom de ønskede at efterleve de Love, som maatte efterleves for at opnaa samme, sendte han i Tidens Midte sin Son, som ikke kjendte Synd, og som hengav sit hele Liv til at virke for sine Medmennesker og tilvejebragte Forsoning for Syndefaldet.

Der er noget særdeles Interessant ved at betragte vor kjære Frelsers Liv, hvorledes og under hvilke Omstændigheder han kom til Verden, hvad han udførte i den korte Tid, han levede paa Jorden, hvilke Prøvelser han gjenlevede, og hvilken Død han maatte lide. Han kom til Verden

omtrent paa samme Maade som andre Mennesker; Historien fortæller os, at han blev født i en Stald, svøbt i Klude og lagt i en Krybbe; der var ikke noget særdeles Storartet i dette; han blev født af en Kvinde, og denne Kvinde var lig andre Kvinder. Folk, som boede i Nærheden af hans Hjem, og som kjendte hans Forældre, Brødre og Søstre, betragtede disse for at være omtrent som andre Mennesker der omkring; Jesus voksede op lig andre Drengene i Judæa; lig dem legede han ved Strømmene, og hans Barndom svandt hen; ved at betragte hans daglige Wandel som Barn og under hans Opvækst syntes uden Tvivl de, der kjendte ham, at der ikke var noget særdeles Overnaturligt ved ham; vi læse i det nye Testamente, at endog efter at han havde begyndt sin Virksomhed, da han prædikede i Synagogen og udførte Mirakler, var der Mange, som forundrede sig derover og spurgte: „Hvøden har denne Saadant? og hvad er det for en Visdom, som ham er givet, at og saadanne kraftige Gjæringer ske ved hans Hænder? Er denne ikke den Tømmersmand, Marias Søn, Jakobs og Joses' og Judas' og Simons Broder? og ere ikke hans Søstre her hos os?“ Ja, Skriften siger endvidere, at „de forargedes paa ham.“ Mange kunde ikke forstaa, hvorledes han, som kom uden Prunk eller Praleri, kunde være Guds Søn eller Verdens Frelser.

Lad os for et Øjeblik i Sindet betragte denne underlige Person. Der siges, at man ved at se Drengen kan se Manden; der er ikke berettet noget Særdeles om ham til den Tid, da han var 12 Aar gammel, men naar vi nøjagtig lægge Mærke til Jesus' Gjæringer og den ualmindelig store Grad af den gode Aand, der bejalede ham selv i denne unge Alder, ville vi uvilkaarlig

komme til den Slutning, at han var bestemt til at blive en meget stor Mand. Historien beretter, at ved tolv Aars Alderen fandtes han i Templet, siddeende midt iblandt Lærerne, hvor han baade hørte dem og adspurgte dem. „Men Alle, som hørte ham, forundrede sig saare over hans Forstand og Svar;“ ja, endog hans Forældre, som ledte efter ham og fandt ham der, bleve forfærdede; hans Moder, som med hans Fader havde ledt efter ham tre Dage førend de fandt ham, spurgte ham i sin moderlige Vængstelse for hans Velsærd, hvorfor han ikke havde fulgt med dem; hun sagde: „Se, Din Fader og jeg ledte efter Dig med Smerte;“ men hun fik til Svar: „Hvi ledte I efter mig? vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Hjerning?“ Endog hans Forældre kunde ikke fatte, hvad han mente; dette beviser, at han allerede i den Alder forstod sin Mission, og begyndte at forberede sig for at udføre den; men som en artig Dreng viste han Lydighed mod sine Forældre og „drog ned med dem og kom til Nazareth, og var dem underdanig;“ og Skriften siger, at hans Moder bevarede Alt, hvad han havde sagt, i sit Hjerte. Som andre Mødre under lignende Omstændigheder spurgte uden Tvivl hans Moder sig selv mange Gange: hvad mon min Søn mente med hvad han sagde?

Vi have ikke nogen Beretning om hvad Kristus foretog sig i Tiden mellem hans 12te og 30te Aar, men det er rimeligt at antage, at han arbejdede med sin Fader som Tømmersmand, medens han efter al Sandsynlighed uddannede sig, som han efter Omstændighederne bedst kunde, og beredte sig for sin kommende Virksomhed, thi der siges i Skriften angaaende denne Del af hans Liv, at „Jesus forfremmedes i

Visdom, og Alder og Raade hos Gud og Menneskene."

Den næste bestemte Beretning, som Bibelen giver os angaaende ham, er, at han kom til Galilæa til Jordanen til Johannes for at døbes af ham. Beretningen fortæller, at Johannes den Døber, der kjendte Jesus og vidste, hvem han var, vægrede sig ved at døbe Frelseren og rent ud forment ham det, sigende: „Jeg har Behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig;" og han blev først døbt efter at han havde besaaet Johannes at tilstede ham det, idet han sagde: „Thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er." Vi se heraf, at han tilfulde forstod Evangeliets Principer endog den Gang, han begjærede Daab af den dertil bemyndigede Herrens Tjener. Han lærer os udtrykkelig den Lektie, som han lærte Johannes den, at Ingen kan fuldkomme Alt, hvad Ret er, uden ved at slutte Pakt med Gud i Daabens Bænde; og at denne hans Værdighed er i Overensstemmelse med Sandheden, bevijes derved, at saa snart Jesus var døbt, kom Guds Aand over ham, og en Røst udgik fra Himmelen, som sagde: „Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed." Heraf se vi, at Herren anerkjendte ham som sin Søn og saa med Velbehag paa den Gjerning, han havde udført.

Tillad mig at læse nogle faa Vers fra Matthæus' Evangelium 4de Kapitel om, hvad der hændte efter at Jesus var døbt: „Da blev Jesus ført af Aanden i Ørken, at fristes af Djævelen; og der han havde fastet i fyrrethve Dage og fyrrethve Nætter, hungrede han omjider; og Fristeren gik til ham og sagde: er Du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive Brød. Men han svarede og sagde: Mennesket lever ikke alene af Brød, men ved hvert Ord, som udgaar igjen-

nem Guds Mund. Da tog Djævelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templet, og jagde til ham: er Du Guds Søn, da kast Dig selv hened; thi der er skrevet: han skal give sine Engle Befaling om Dig, og de skulle bære Dig paa Hænderne, at Du ikke skal støde Din Fod paa nogen Sten. Da sagde Jesus til ham: der er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren Din Gud. Atter tog Djævelen ham op med sig paa et saare højt Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed, og jagde til ham: Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig. Da sagde Jesus til ham: vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren Din Gud og tjene ham alene. Da forlod Djævelen ham, og se, Englene gik til ham, og tjente ham."

Vi skulle lægge Mærke til, at alt dette stete, efter at Jesus var døbt, og vi lære heraf, at da, som til alle Tider, var Djævelen, vor Saligheds Fjende, rede til at friste Menneskene, og at selv Jesus ingen Undtagelse var. For at prøve ham og se, hvad han vilde gjøre under Omstændigheder, der fordrede moralsk Mod, Gudhengivenhed og uindstrænket Tro og Tillid til Forsynets skjulte Magt, tillod Herren den Onde at friste ham. Sig andre Mennesker havde han sin Handlefrihed, og det var ham tilladt at gjøre eller lade, alt efter sin egen Vilje.

Jeg ønsker at henlede de Tilstedeværendes Opmærksomhed paa den Lejlighed, som Satan gjorde Brug af, og paa hvilken Maade han fristede Frelseren. Efterat Jesus havde fastet 40 Dage, saa at han var hungrig, forsøgte den Onde først paa at forføre ham til at forstaffe sig Noget, som kunde stille Hungeren, uden Tvivl i den Hensigt,

at netop da vilde dette være hans svageste Side; men eftersom Frelserens Faste var af en langt anden Beskaffenhed, end den, Djævelen havde gjort Regning paa, prøvede denne at fange ham paa en anden Maade, nemlig ved, at han skulde friste Herren ved at kaste sig fra Templets Tinding; men da dette Forsøg paa at forføre ham ogsaa mislykkedes, fristede Djævelen ham paa en hel anden Maade, idet han fra et meget højt Bjerg viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder, sigende: „Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig.“

Hvilket Stue og hvilket Tilbud! Han kunde se hele Verden og dens Pragt og fatte, at den, som kunde sige, han ejede Alt dette, vilde være i Besiddelse af stor verdslig Magt; det vilde bringe ham Ære og Hæder blandt Menneskene, og tænkt kun paa den Betingelse, at han skulde udtale nogle faa Ord, blev alt dette lovet ham! Det er aldeles ikke umuligt, at han for et Øjeblik tænkte: dersom jeg gør saa eller saa, kan jeg staa som en Leder for alle Andre og som den viseste Filosof blandt mine Medmennesker, thi Gud har hjænklet mig langt større aandelige Gaver end nogen Anden; men se, han gav ikke efter for den Dude i Fristelsens Time; han holdt fast paa det Gode, stolende paa Gud, sin himmelske Fader, med en urokkelig Overbevisning, hvorfor han modtog Kraft og Styrke til at bøde Djævelen Trods og sige til ham: „Gik bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren Din Gud og tjene ham alene.“

Han stod, hvor han kunde se, paa den ene Side, den Vej, som vilde lede til evig Ophøjelse, og som han skulde vandre paa for at blive en Forsøjer for Menneskene, og paa den anden Side den Vej, som vilde lede til verdslig

Ære, Hæder og Rigdom. Han havde sin egen Vilje og kunde selv vælge, hvilken Vej han vilde vandre paa; han kunde uden Tvivl have modtaget Djævelens Tilbud og tilbedt ham, men han gjorde det ikke; han valgte at vandre ad den snævre, den tornebestrøede Vej, som ledte til Ensomhed, til Golgatha, til Korset, men derfra til Faderens højre Haand; og som en lydlig Son gjorde han det, hans Fader ønskede, han skulde gøre, og vandrede ad den Vej, som Gud havde udpeget for ham at vandre paa, endstjondt det bragte ham Haan, Foragt og Bespottelse i dette Liv, men med Taalmodighed udholdt han Alt, ja, Pine, Kval og selv Døden led han uden at knurre mod Gud. Betragtningerne over Jesu Liv og Mission vække den dybeste Ærefrygt og Respekt for hans frivillige Opofferelser for os.

Vi have Alle mange Lejligheder, hvorved vi kunne bevise, hvad vi i Virkeligheden ere; maaſte ikke netop paa samme Maade og naturligvis ikke efter samme Maaleſtof som vor Frelser; men er det ikke en Kjendsgjerning, mine kjære Brodre, Søstre og Venner, at vi ofte ere stillede i Omſtændigheder, som paa den ene Side viſe hen til verdslig Ære, Hæder, Agtelſe, Rigdom, Fornøjelse og alle Livets Bekvemmeligheder og paa den anden Side til Ringedagt, Haan, Spot, Forſmædſe, Forfølgelſe, Trængſel og Lidelſe? Jo, viſelig. Ved at falde ned og tilbede Djævelen, eller med andre Ord gjøre det, som Verden onſker vi ſkulle gjøre, kunne vi maaſte opnaa verdslig Gunſt, men derſom vi lyt- te til den ſtille, ſagte Hvilsten og følge den, ville vi, lig Jeſus, være i Stand til at modſtaa Friſteren. Da, og ikke før, ville vi være berettigede til at forvente, at Engle ſkulle komme og tjene os, ſom de kom og tjente vor ældre Broder.

Vor himmelske Faders Forjættelser ere til alle hans Børn, men kun paa Betingelse af Yhdighed mod de Love, paa hvilke Forjættelserne hvile. Angaaende de Lidelser, som Jesus gennemgik, og den Yhdighed mod sin himmelske Fader, som han lagde for Dagen, siger Apostelen Paulus: „Han, som i sine Kjods Dage frembar med stærkt Raad og Taarer Bonner og ydmyge Begjeringer til den, der var mægtig at frelse ham fra Døden, og blev hørt i sin Vængstelse, alligevel han var Søn, lærte dog Yhdighed af det, han led, og, fuldendt, blev han alle dem, som ham lyde, Narstag til evig Frelse.“ Den samme Apostel siger: „Efterdi han led og selv blev fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes.“

Men, som jeg før sagde, Gud har givet Menneskene deres Handlefrihed, og han har tydelig bevist, at han ikke anerkjender nogen som helst Indgrib i samme. I det store Raad, som afholdtes i Himmelen, efterat Aanderne, hørende til denne Jord, vare avlede, forsøgte den stolte, ærgjerrige, men høynsloje Lucifer, Morgenrødens Søn, at fratage Menneskenes Børn deres Handlefrihed, idet han foreslog at bringe alle Mennesker i Guds Herlighed, enten de holdt deres anden Prove eller ikke, kun paa den Betingelse, at Gud vilde give ham sin Ære. Han sagde: „Betragt mig, send mig; jeg vil være Din Søn, og jeg vil forløse hele Menneskeslægten, saa at ikke en Sjæl skal fortabes, og jeg vil visjeliggen gøre det; derfor giv mig Din Ære.“ Men efter som hans Forslag var grundet paa uretfærdige Principer og krænkede de Evner, som Gud har nedlagt hos sine Børn, blev det forkastet af Raadet. Herren siger i en Aabenbaring: „Thi je, Djævelen var før Adam, thi han stod op imod mig, sigende: „Giv mig

Din Ære, hvilken er min Magt, og en Tredjedel af Himmelenes Mangfoldighed vendte han bort fra mig, formedelst deres Selvraadighed, og de bleve nedstødte, og saaledes blev Djævelen og hans Engle til.“ Men den retfærdige og ydmyge Søn blev sendt til at forløse Verden, han, som sagde: lad mig aabne en Vej til Frelse for Menneskene, grundet paa retfærdige Principer; lad Menneskene beholde deres Handlefrihed; lad dem selv vælge, enten de ville annamme, eller de ville forkaste den Plan, som fører til Frelse; og al Ære skal tilhøre Dig, o Fader!

Vi ere i Sandhed frie, men det vil være til vort Gavn, dersom vi nøje overveje de Omstændigheder, vi ere stillede i Tid efter anden, og inden vi handle, betænke Resultatet. Jugen har Ret til at forhindre Nogen fra at dyrke Gud i Overensstemmelse med Samvittighedens Bydende. Lad os, som Sidste-Dages Hellige, værne om denne hellige Ret; lad os gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at bringe vore Medmennesker til Sandhedens Erkjendelse, men lad det ske i Følge Retfærdighedens Principer. Maa vi, mine Søstende, som have annammet Guds Søns Evangelium, og som ere blevne delagtiggjorte i hans Betsignelser, altid have Frelseren for Dje; og naar Prover, Fristelser og Gjenvordigheder komme paa vor Vej, maa vi da se hen til, hvad det var muligt for ham at gennemgaa formedelst Yhdighed, Opjærelse og Selvfornægtelse. Han har i Sandhed sat os et folgeværdigt Eksempel.

Nogle af de Hellige sige undertiden: „Jugen trøster eller opmuntrer mig; jeg kan ikke forstaa, hvorfor jeg skal være saa forladt; Brødre og Søstre i Kjød, selv de, som høre til vort Samfund, forlade mig.“ Mange blive fristede af Lærde eller Velhavende, som

for at drage dem fra Sandheden ville sige: „Dersom Du vil fornægte Din Tro, dersom Du vil gjøre dette eller hint, vil jeg skaffe Dig Gæde, Hæder og Velstand, men i modsat Fald vil jeg støde Dig bort.“ Mine Kjære, lad os erindre, at Frelseren selv blev fristet paa lignende Maade. Han sagde: „Ræve have Hul og Himmelens Fugle Næder, men Menneskens Son har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.“ Ene og alene vandrede han i Gethsemane og bad i sin Angst til sin Fader, medens hans Disciple sov; endog en af hans Apostle og nærmeste Venner fornægtede ham; en anden af hans Apostle forraadte ham; han, som ikke havde syndet, og i hvis Mund der ikke fandtes Svig, blev bundet, slaaet, fængslet, forhørt, domt og korsfæstet som en Misdæder imellem to Rovere.

Nej, mine Brødre og Søstre, vi ere ikke saa ensomme og forladte, som han var, der gav sit Liv for os. Naar vi betænke, hvad han led, burde vi sikkert være glade og tilfredse i vor Stilling, føle os stærke i Aanden og ikke føle os som forladte. Lad os vandre ad den rette Vej, enten der er Roser

paa den eller ikke, og vi ville tilsidst erfare, at den vil føre os ind i den sikre Havn.

De, som ville tro, omvende sig fra Synd og blive dobt til Syndsforladelse, ere lovede, at de skulle modtage den Helligaand formedelst Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere; og Enhver, som vil vise Lydighed mod Evangeliets Principer, efterleve Kristi Eksempel og ved at holde hans Bud bevise deres Kjærlighed til ham, som led Døden for alle Mennesker, vil modtage Styrke og Kraft fra ham i Prøvens Time til at overvinde det Onde og til at sige, naar Fristeren kommer: „Vig bort, Satan!“ Lad os være ved godt Mod og erindre disse Apostelens Ord: „Esterdi han led og selv blev fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes.“

Maa Gud velsigne os Alle og hjælpe os til at leve saaledes, at vi kunne sikre os den Krone, han har henlagt for dem, som have stridt den gode Strid, og naar vi forlade denne Prøvestand, maa vi da indgaa til den Hvile, som er beredt for de Trofaste, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tankeprog. Brusende Bække mangle sjældent Dybde. Heller for megen end for lidt Ytring af Følelse. I snævre Hjerter og smaa Sjæle bor ingen Begejstring.

— Eftergivenessgjør En til Herre eller Tjener, alt efter som den bliver øvet i Tide eller Utide.

— Videnskaberne ere som ædle Bæddeløbsheste; den, som formaar at tøyle dem, bringe de hurtig fremad, den Svage derimod kaste de til Jorden.

— Dine sande Venner se Dine Fejl og gjøre Dig opmærksom paa dem; Dine falske Venner se dem ligeledes, men de gjøre kun Andre opmærksomme paa dem.

— Hvor stort synes ikke et Formaal os, for vi have naaet det; hvor lidet, naar vi have naaet det.

— Der gives ingen grusommere Tyranner end vore Videnskaber.

Den 15de Januar 1893.

Sandhedens Vidnesbyrd.

Nødvendigheden for de Hellige af at være i Besiddelse af et Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium er et Emne, hvorved Talere ofte dvæle, og med Rette; thi Sandhedens Vidnesbyrd er saa at sige en i Organismen vigtig Del, hvorigjennem det aandelige Liv tilkjendegives i Sjælen. Det er en Magt, som i alle Tidsalbre har været nødvendig for Guds Tjenere at være i Besiddelse af for at gjøre dem til store Mænd. Religion, Fromhed og Godhjertethed kunne eksistere uden dette, men det er umuligt at være besjælede af den ædle Begjæstring, som var det særskilte Karaktertræk hos Abraham, Moses, Elias, Paulus og, i vor Tidsalder, hos Profeten Joseph Smith og hans trofaste Eftertrædere, førend dette Vidnesbyrd er modtaget, og før Vedkommende har en fast Overbevisning desangaaende. Spørgsmaalet om, hvad dette Vidnesbyrd er, og hvorledes man kan opnaa samme, er derfor en af de nyttigste Sindsbetragtninger.

At have et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder er noget mere end en blot Tro paa dets Principer. Troen kan bygges paa, hvad En eller Anden siger som vi sætte Tillid til paa Grund af hans Dømmekraft og Sandfærdighed, medens Sandhedens Vidnesbyrd er bygget paa personlig Erfaring. Paulus stod frem for sine Modstandere og bevidnede, at Frelseren levede, fordi han havde set ham; det gjorde Intet til Sagen, om de modtog ham eller kaldte ham en Afstindig eller om de fængslede og slog ham; alt dette kunde ikke forandre Sagen, ej heller tjente det til at ryste ham i hans Overbevisning om, at det var en Kjendsgjerning. Det Samme kunde siges om vor myrdede Profet, Martyren Joseph Smith. Han sagde, at han havde set den evige Fader og hans Son; det gjorde Intet til Sagen, at han blev mishandlet af sine Fjender og døde for det; det var ikke desmindre en uforanderlig og uforgjængelig Sandhed. Disse Tilfælde kunne tjene som Eksempler paa, hvad Vidnesbyrdet er til den Troende. Det er den faste Overbevisning om Evangeliets Sandhed, som gjør, at den, der er i Besiddelse af denne Overbevisning, er lige saa sikker paa, at han har denne Kundskab, som han er bevidst om det Faktum, at han selv lever og at Verden virkelig er til. Det er Frugten af en sand og levende Tro, og det giver dem, der have opnaaet samme, Fred, Glæde og Styrke samt Magt til at leve deres Religion antagelig for deres himmelske Fader.

Dette Vidnesbyrd modtages paa forskjellige Maader hos forskellige Individer. Man kan næppe finde to Personer, som i alle Enkeltheder have modtaget det paa en og samme Maade. Lige som Enhver har sin egen Historie, saaledes har han ogsaa sin egen aandelige Erfaring; men uagtet visse Uligheder kunne eksistere, er der dog nogle almindelige og uforanderlige Træk, som altid ere de samme.

Først og fremmest maa vi lægge Mærke til, at Sandhedens Vidnesbyrd, lig alle Betsignelser, er en Gave fra Gud; men Løftet er givet, at Enhver kan modtage det paa visse Betingelser. En af disse Betingelser er, at man maa flittig søge efter dette Vidnesbyrd; heri indbefattes en forsigtig Granstning af de

mangfoldige Beviser, ved Hjælp af hvilke vi kunne komme til en fast Overbevisning. Menneskets Sind er saaledes indrettet, at man ved at skjænke en bestemt Sag en passende Del af Opmærksomhed og Studium faar mere Klarhed angaaende denne Sag. Sandheden vil, dersom man giver Agt paa den, trænge sig ind paa Forstanden; Tvivl og Uegghidighed overfor religiøse Sandheder findes ved Underjogelse som oftest at være foraarsagede ved, at Vedkommende har forjæmt at granske disse Sandheder paa en passende Maade, medens i modsat Fald en nøjagtig Underjogelse af dem sikkert vil bringe det forønskede Vidnesbyrd. Dersom dette udebliver, beror det aldrig paa ham, hvis Løfter stedse ere paalidelige, og som aldrig svigter sine Forjættelser.

Vidnesbyrdet er, som allerede bemærket, en Gave fra Gud. Dette fremkalder en anden Tanke: Det er ikke rimeligt at antage, det gives til dem, som ikke behøve det. Hensigten med at meddele det er, at Kristi Efterfølgere skulle blive dygtiggjorte til at sejre over Fristelser, tiltage i Hellighed og derved fremme Guds Riges Interesser. Det er derfor naturligt, at de som kunne forvente at modtage denne særskilte Gave, maa selv ønske det. Den gives ikke til dem, hvis eneste Ønske og Higen i denne Verden er efter verdslige Fordele, og som blot tragte efter legemlige Fornøjelser, af den simple Grund, at de hverken behøve eller begjære den. Men naar en Person kommer til den rigtige Beslutning, at han vil overvinde alle sine onde Tilbøjeligheder, eller naar han er stillet i saadanne Omstændigheder, at han maa forsvare Sandheden, maaste ligeoverfor dygtige Modstandere, da kan han i al Tro og Tillid bede den Almægtige om at give ham dette Vidnesbyrd, og i Rodens Time vil hans ydmyge Bøn blive besvaret. Tusinder af Ældster have haft denne Erfaring; de ere komne tilbage fra deres Arbejdsmarker og have frydet sig i det Vidnesbyrd, de have modtaget, medens de i Trofasthed tjente deres Mester.

En af disse Tilfælde er i Særdeleshed mærkværdigt: Een af de ringe Hellige i Joppe døde der for omtrent tre Aar siden. Førend han blev syg udtalte han ofte Ønsket om at komme i Besiddelse af et fuldkomment Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed, men detjaa ud til, at han ikke skulde faa sit Ønske opfyldt. Han troede paa Evangeliet og forsvarede dets Principer, og han levede som en trofast Hellig, men i sin Sjæl var der en Higen efter at modtage en mere absolut Overbevisning angaaende det, han havde annanmet, og ofte udtalte han sig paa denne Maade til Ældsterne, som besøgte ham. Han blev syg, og det kunde tydelig ses, at hans Dage vare talte. To Dage før sin Død modtog han Besøg af den tykke Konsul. Denne Mand begyndte at nedrive Guds Kirke, og han fortalte den døende Broder, at hans Sygdom var en Straf for hans Kjæteri, men søjede til, at dersom han nu vilde fornægte Mormonismen, vilde han — Konsulen — bede til Gud for ham, og han kunde da maaste blive rask igjen. Den døende Mand lyttede til ham en Stund, hvorpaa han rejste sig i en siddende Stilling, og med straalende Øjne og sin Haand løftet mod Himlen sagde han: „Min Herre, jeg bevidner for Dem, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at Mormonismen er sand.“ Da havde han modtaget det Vidnesbyrd, som han havde ønsket, han maatte faa. Han modtog det netop, da han mest trængte til det, og han døde med Glæde og Fryd i sit Hjerte.

Fra Alt det, Herren har aabenbaret med Hensyn til dette Emne, og fra de Helliges Erfaring, lære vi, at de, som med Flid ville søge at modtage et Bidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, skulle modtage det og beholde det, saa længe de vedblive at leve i Overensstemmelse med Guds ndtrykkelige Vilje.
— Des. News.

Afsløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste Adolph Madsen løses, paa det øverste Præsidentstabs Forlangende, fra at præsidere over Christiania Konference;

Eldste Anders Anderson løses, paa det øverste Præsidentstabs Forlangende, fra at arbejde i Gøteborg Konference;

Vi bede, at Herren maa velsigne disse vore Brødre paa deres Hjemrejse; maa han belønne dem for deres Nidkjærhed i at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker i den Tid, de have virket i hans Tjeneste i disse Lande, og maa de lykkeligt naa deres forskjellige Bestemmelsessteder.

Beskikkelse.

Eldste N. M. Israelsen bestikkes til at præsidere over Christiania Konference.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Bergen den 21de December 1892.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Da jeg er ankommen hertil, vil jeg efter Løfte sende Dem nogle Vinjer fra denne Del af Herrens Vingaaerd.

Bergen er en By paa omtrent 60,000 Indbyggere og har en stor Skibsfart, ja, det er bleven mig fortalt, at i den Retning overgaar den endog Christiania, og at dømme efter alle de Fartøjer, som komme og gaa, synes dette ikke saa urimeligt.

Her findes nogle rigtig gode Sidste-Dages Hellige, men efter som de fleste, der annamme Evangeliet, ere fattige, ere ogsaa vore Søskende her i meget trange Kaar. Det ser ud til, at de Fattige altid have været mest modtagelige for Sandheden, thi da Johannes den Døber sendte to af sine Disciple hen for at spørge Jesus, om han var den, som skulde komme, eller om de skulde vente en Anden, svarede Jesus dem: „Gaa hen og forkynder Johaannes de Ting, som I høre og se: Blinde se, og Halte gaa, Spedalske renses, og

Dove høre, Dode staa op, og Evangelium prædikes for Fattige."

Ved en anden Lejlighed sagde Jesus: Salige ere I, Fattige, thi Eders er Guds Rige; og vi se, at den rige Mand, som havde holdt alle Budene fra sin Ungdom, og som kom og jpurgte Jesus, hvad han skulde gjøre, for at han kunde arve evigt Liv, gif bedrøvet bort, da Jesus sagde, at han skulde sælge alt det, han havde, og uddele det til Fattige.

Dette er for mig et Vidnesbyrd om, at Gud i sin vise Styrelse har ladet os blive Fattige, saa at vi kunne være modtagelige for Sandheden, naar Herrens Tjenere bringe den til os.

Vi afholde regelmæssig Forsamlinger hver Onsdag og Søndag; vore Forsamlinger have været meget godt besøgte i den senere Tid, og jeg nærer de bedste Forhaabninger om, at Nogle snart ville blive tillagte Menigheden. Ældsterne have lidt megen Forfølgelse og Straf her i Bergens Øen og Omegni i den forsvundne Tid, men nu er der ingen saadan Forfølgelse, og Folket og Øvrigheden ere meget humane. Jeg har solgt en Del Skrifter her, og det er mit inderligste Ønske at gjøre alt det Gode, jeg kan, og virke for Guds Værks Fremme. Vi finde ofte, at det ikke er saa let en Sag at overbevise dem, som paaberaabe sig denne Verdens Visdom og Oplysning, og som tillige ere fulde af Traditioner og Fordomme mod os og vore Lærdomme, om Sandheden af, hvad vi lære; ja, at sige at den Kirke, vi tilhøre, er den eneste sande Kristi Kirke, den, som Gud anerkjender paa Jorden som sin, er mere end Mange kan taale at høre, og vi blive derfor ofte kaldte Bedragerere og falske Profeter, men formedelst Vidnesbyrdets Aand og de Forjættelser, som ere os lovede af Herren og hans Tjenere, kunne vi bære

Foragt og Forfølgelse med Taalmodighed, thi vi forstaa, at de, som udslynge saadanne Beskyldninger mod os, vide ikke selv, hvad de sige.

Jeg er min himmelske Fader taknemmelig for, at jeg igjennem mine Forældre lærte at forstaa Evangeliet, og at Herren aabnede en Udvej for os, saa at vi kom ud fra disse Lande og bleve samlede med Guds Folk. Jeg kan nu klarere end nogen sinde se, at det er meget vanskeligt for Folket at tro, at Gud har aabenbaret sig i vore Dage, og at vi have Sandheden, ja det er lige saa vanskeligt, som det var for dem, der levede i Jesu Dage, at tro, at han var Guds Søn. Vi, som have annammet Evangeliet, burde takke Gud, fordi han har ladet os forstaa dets evige, sande Principer; men maaste vi ikke altid sætte tilstrækkelig Pris derpaa, derfor kunne vi godt være lidt overbærende med vore Medmennesker, som i høj Grad ere undskyldte for at fatte det, som vi forstaa.

Jeg ønsker Dem, Broder Christianen, og Eder Alle en glædelig Jul. Maa Herren velsigne Eder i Eders store, ansvarfulde Arbejde og maa Guds Aand være Eder tildelt i et rigeligt Maal, ønsker
Eders Broder i Sandhedens Evangelium
A. M. Nielson.

Tromsø den 27de December 1892.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Maaste det vilde interessere Dem at høre lidt fra Dette Sted, saa langt oppe mod Nord.

Ældste G. A. Jversen og jeg ankom hertil lykkelig og vel efter en trættende og ubehagelig Rejse paa Søen, som varede 7 $\frac{1}{2}$ Dag; vi havde meget ube-

hageligt Vejr paa Rejsen og vare meget taknemmelige til vor Fader i Himlen, da vi satte vor Fod paa Land igjen, uagtet det var saa langt oppe mod Nord. Ved Hjælp af en Broder Hansen, som bor her, fik vi lejet et Par Bærelser, af hvilket eet er stort nok til at holde Forsamling i, og de saa Gæstende, som ere her, gjorde det saa behageligt som muligt for os, og vi sølte os taknemmelige derfor baade mod dem og endnu mere mod ham i hvis Tjeneste vi ere udsendte.

Det blev snart bekendt, at „Mormonerne“ vare komne ind i Staden; vi begyndte at afholde Forsamlinger, og disse vare godt besøgte; der var Mange, som paa Grund af Plads ikke kunde komme nær nok til at høre vort Vidnesbyrd. Vi have holdt Forsamlinger 2—3 Gange om Ugen, og vort lille Lokale har altid været overskudt med Tilhørere; som det altid er Tilfældet naar det gjælder Sandheden, havde Lucifer naturligtvis sine Redskaber færdige til at gøre Modstand mod os, og vi havde jaaledes nogen Pøbel at kjæmpe imod, som nu dog lidt efter lidt er forsvunden.

Mange oprigtige Mennesker besøge vore Forsamlinger, medens Mange ere komne een eller to Gange og saa ere blevne borte, tilshneladende som om vore Lærdomme ere lidt for stærke for dem; det ser ud til, at Menneskene alle Vegne ere komne til den Slutning, at de ikke behøve at gøre saa meget nu som før for at blive frelst og modtage en Dødsfærd med de Trofaste i Guds Rige; dette er jo heller ikke til at undres over, naar deres ledende Sjælsfærgere, Theologer og Filosofer lære, at Menneskene selv ikke kunne gøre Noget for deres egen Frelse; men det Evangelium, som vi lære, er ikke

af den Besiassenhed; vi forstaa, at dets Principer ere evige og uforanderlige, og at Menneskene maa underkaste sig dem og selv gjøre Noget, dersom de ønske en fuldkommen Frelse i Guds, vor Faders, Rige.

Vi have baaret vort Vidnesbyrd for mange af vore Medmennesker her og haabe, at vi maa saa Anledning til at vedblive som vi have begyndt; vort Ønske er at sprede saa meget af den gode Sæd som muligt, og vi nære det Haab, at noget af Sæden vil falde i god Jord og bære Frugt i sin Tid; vi tro, at der er mange oprigtige Mennesker her, som søge efter Sandheden, men paa samme Tid ere de ogsaa mere hildebede i Fordomme og Traditioner end andre Folk, jeg har truffet paa i Norge.

De Fleste her have været af den Mening, at noget Godt ikke kunde komme fra et saa berøgtet Folk som de Sidste-Dages Hellige, og Mange blive forbausede, naar de høre at vi tro Bibelen, og naar de finde, at vore Lærdomme stemme overens med samme; men at forjage de Ting, som høre Verden til, og at tage Kristi Kors op og følge ham er for Manges Vedkommende ingen let Sag.

Nu lidt om dette Sted. For den, der ikke er vant til det, er det noget besynderligt at være paa et Sted, hvor Lampen maa brænde, ikke alene om Natten, men ogsaa om Dagen, for saa vidt der er Noget at gøre i Husene; det er ogsaa underligt at se Maanen skinne saavel Dag som Nat; medens om Sommeren Solen skinner Nat og Dag. Paa denne Tid se vi ikke Solen, ej heller vil den blive at se i den første Maaned, saa det er ikke meget hyggeligt her oppe. Det mest interessante er Nordhjet, som hver Aften naar det er klart, sender sine gyldne Straaler ud

over Himmelhvalvingen i forskjellige Farver; dette er et storartet Stue, især for dem, som ikke have set det.

I den senere Tid har det været meget koldt her, og i de sidste to, tre Dage er der faldet megen Sne, saa Alt tyder paa en kold og frisk Vinter, men man kan jo ikke vente andet paa et Sted saa langt oppe mod Nordpolen og Ishavet. Jeg er ikke i Stand til at sige, hvor stor denne Gren er, den rækker mangfoldige Mile Syd paa og saa langt Nord paa, som Noget behager at gaa; her er mange Folk paa de forskjellige Der og Smaabyer, og sølgelig Arbejde for mange Missionærer, men det er meget kostbart for En at opholde sig her, thi Udgifterne ere mange, især i Vintertiden; Alt er meget dyrere her end Syd paa. Her er mange af Adams Aftom, som endnu ikke have hørt Evangeliet, men som ere indhyllede i Traditioner og Bankundighedens Mørke; det er besynderligt nok, at næsten overalt, hvor man kommer hen, have de hørt daarlige Historier og Usandheder om de Sidste-Dages Hellige, men ikke et Ord om Sandheden; det viser sig tydeligt, at Lucifer har Arbejdet med stor Iver og med forskjellige Redskaber iblandt Menneskene for at hindre Guds Verks Fremgang, men jeg tror, Tiden er kommen, da Sandheden vil trænge frem, og da Jordens Beboere skulle høre Evangeliets Vidnesbyrd.

Vi have ikke været ude af Byen endnu, men efter som der er mange Steder her i Omegnen, som vi skulde besøge; have vi tiltænkt os en Rejse om kort Tid, om Gud vil.

Sluttelig vil jeg sige, at vi føle godt, baade i legemlig og aandelig Henseende, og Broder Iversen i Forening med mig selv ønsker at udføre Alt, hvad der staar i vor Magt for at udsprede Sandheden iblandt vore Med-

mennecker i disse nordlige Egne. Vort Ønske er at virke for Guds Riges Opbyggelse, saa at vort Arbejde maatte blive antageligt af vor Fader, som er i Himmelen; vi føle, at vi ere erindrede i de Helliges Bønner baade Hjemme i Zion og i disse Lande. Broder Iversen og jeg sende Dem og alle Brodrene i Nr. 14 vor hjærligste Hilsen. Maa Gud velsigne Dem i Deres ansværfulde Kald, ønskes af

Deres Broder og Ven

H. A. Pedersen.

Århus den 4de Januar 1892.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Udsigterne for Evangeliets Fremme ere for Tiden lovende her i Århus, hvor vi affholde Forsamlinger 3 Gange ugenlig; disse ere godt besøgt af Fremmede, og Mange undersøge de Sidste-Dages Helliges Være, og ere villige til at indrømme, at vi kunne forsvare og bevise Rigtigheden af vor Religion fra Bibelen, bedre end noget andet Samfund, men det er jo ikke saa let for Mange at lægge tilside de gamle Traditioner og Fordomme; dog er der Nogle, som indse Nødvendigheden af at annamme Evangeliet. I den sidste Maaned ere 7 blevne indlemmede i Kirken ved Daab her i Århus, og vi haabe, i en nær Fremtid at Flere ville komme frem og slutte Pagt med Herren. Vi have mange Indbydelsler til at besøge Fremmede, og jo mere de lære os at kjende, desmere ønske de at tale med os; og jeg tror, at dersom Verden kjendte de Sidste-Dages Hellige og deres Hensigter, da vilde vi ikke være saa forhadte og ringeagtede som vi ere; men paa Grund af Ondskab og falske Rhytter om og falske Beskyldninger

imod os som et Folk, maa vi lide Meget.

I Silkeborg og Omegn, hvor Eldste S. C. Sorensen tildels arbejder, er der nu flere, som ere komne til Kundskab om at Mormonismen er Sandhed, og disse ville snart blive indlemmede i Kirken, uagtet vore Modstandere gjøre alt muligt for at bagtale os og raabe Bedrageri. Paa saa Undtagelser nær leve de Hellige her i Aarhus Gren, deres Religion, og deres Ønske er at udføre deres Pligter saa godt de kjende og forstaa dem. De ere meget gjæstfri mod Herrens Tjenere, og han vil belønne dem derfor.

I Horsens Gren arbejde Missionærerne med Flid og Iver for at udsprede Lys og Kundskab iblandt Befolkningen, og deres Arbejde har ikke været forgjæves, idet flere have annammet Sandheden. Der afholdes regelmæssige Forsamlinger i Horsens og Esbjerg; ligeledes er der en Søndagsstole i Esbjerg. I denne Gren er der ogsaa mange gode Hellige som søge at leve efter Guds Bud og Love.

Paa Fyn, eller i Odense Gren, er der i Ojeblikket ikke megen Opvækkelse iblandt Fremmede, endstjondt Eldsterne, som arbejde der, ere utrættelige i at advare deres Medmennesker; Mange indrømme, at Mormonismen er Sandhed, men paa samme Tid kunne de ikke indse Nødvendigheden af, at annamme den; Andre ere ikke i Stand til at gjøre Afkald paa denne Verdens Lyster. De Hellige i Odense Gren ere derimod meget nidkjære i at udføre deres Pligter, navnlig i at betale deres Tiende; de forstaa, at dette er en Lov eller Befaling fra Gud, og at det er formedelst Opofrelser, vi ere i Stand til at erholde Belsignelse, og de ville i Sandhed ikke blive stufede, men ville modtage Belsignelser og blive belønnede,

baade i dette og i det tilkommende Liv, for deres Tro og Gjæringer. En stor Mængde af vore Skrifter blive uddelte iblandt Folket paa Fyn, saa vel som i Grenaa Gren; Eldsterne spare ingen Ulejlighed.

I Grenaa er der heller ikke Mange som vil underjoge Evangeliet; der er en Stovheds Aand over Folket, og stor Bigeghdidighed gjør sig gjældende iblandt dem; de ville ikke lytte til Herrens Tjenere som gaa omkring iblandt dem, men Dagen vil komme, da de ville se, hvad de have forspildt ved at forkaste disse Mænds Vidnesbyrd. Eldsterne P. B. Green og Martin Andersen ere bestemte paa at besøge Den Anholt, hvor, saa vidt os bekendt, Evangeliet ikke har været forkyndt endnu. De Hellige i Grenaa opshlde i Almindelighed deres Pligter og ønske at udføre Herrens Befalinger, hvilket deres Gjæringer vise.

I Randers Gren ere Nogle tillagte Kirken fornøylig, og Missionærerne have nu begyndt at holde Forsamlinger paa Landet, hvilke have været godt besøgte, og store Anstrængelser lægges for Dagen af Brodrene for at vække en Interesse der for Evangeliet. I Skive, der tilhører denne Gren, og hvor vi have et Lokale, afholdes der nu Forsamlinger hver Uge; der er nu Mange, som i Oprigtighed undersøge vor Bære, og jeg tror, at Frugeterne af Arbejdet, som har været og bliver udført der snart ville vise sig. Evangeliet har mødt stor Modstand i Skive, og for Missionærernes Vedkommende har det været forbundet med store Udgifter at virke der, efter som der ikke er nogen af de Hellige i denne Del af Konferencen; men Missionærerne have været behjælpelige med at betale Udgifterne, for om de paa denne Maade kunde gjøre Noget for at opthse deres Medmennesker om Evangeliet.

Missionærerne som virke i denne Konference, søge at gjøre det bedste de forstaa. Det er i Sandhed en stor Glæde for mig, at se mine Brodre være villige til at opofre ikke alene deres Tid, men tillige deres Midler for Evangeliets Fremme. For deres egne Penge kjøbe de Skrifter og give disse bort, og paa mange andre Maader gjøre de Alt, hvad de formaa, for at fremme Herrens Gjerning paa Jorden, og jeg ved at

Herren vil velsigne Enhver, som søger i Ibdnyghed at gjøre Guds Vilje. Hvad mig selv angaar, da er det mit Ønske, i min Usfuldkommenhed, at gjøre Alt, som staar i min Magt, for at oplyse mine Medmennesker om Evangeliets Principer.

Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet,

Martin Nielsen.

„Mormonerens Talsmand.“

Under denne Overskrift indeholder „Demokraten,“ som udkommer i Aarhus, Følgende:

I en Skildring i Dagens Nyheder af „Præstegaardsliv i Vestjylland for 30 Aar siden,“ forekommer Følgende om Biskop P. Chr. Kierkegaards Visitats:

De gode Præster vare mere eller mindre bange for ham og hans overlegne Dialektik. Som Bevis paa dennes Fuldkommenhed fortaltes en Anekdoter, som vist for Resten var Sandhed. En ung Præst havde faaet Kald som Kapellan og skulde underkaste sig den saakaldte Bispe-Eksamen. Det Sogn i Bendisyssel, hvor han skulde fungere, var meget hjemsoget af Mormoner, og selvfølgelig tog Bispen i sin Eksamination sit Udgangspunkt fra denne Sekts Lærdomme. „Hvad vil De nu sige til en Mormon for at omvende ham?“ spurgte Kierkegaard, „nu er jeg Mormon og forsvare min Religion; omvend mig nu!“ Kapellanen forte hele sit theologiske Arsenal i Jlden, men alle hans Bevisgrunde strandede paa Kierkegaards Dialektik, og til Slut sagde denne: „Ja, paa den Maade maa De jo selv blive Mormon, min Gode! for De kan jo ikke modbevise mig i et eneste Punkt. Men trost Dem; de Føhoveder vide ikke selv, hvor meget der kan siges til Forsvar for deres Religion.“

[De „Føhoveder“ vide dog saa Meget, at Jugen, selv om han er i Besiddelse af den allerstørste Dialektik, fra Bibelen kan omstøde deres Lære, og at, selv om alle theologiske Arjenaler i Verden „føres i Jlden“ for at bestridte Mormonismen, er det dog som Intet, thi den huser ikke Sofisme, og, ulig andre religiøse Samfund, er den ikke oprettet eller vedligeholdt formedelst menneskelig Visdom og er ikke afhængig af Traditioner eller almindelig anerkjendte theologiske Dogmer, hvorfor den ikke lader sig anfægte af menneskelig Spidsfindighed. — Red.]

— Banens Vænter ere i Almindelighed saa fine, at man ikke mærker dem, førend de ere blevne for stærke til, at de kunne sprænges.

— Den, der kjender sine Svagheder, kjender sine Fjender.

Ved Nytaarstid.

(Af Alfred Ipsen i „Nfl. Tid.“)

Som Stjernerne vandre lydlost og thst,
Gaa Narene over bort Hoved hen,
Dg svindende Gjenklang af Sorg og Vhst
Er Alt, hvad der bliver af dem igjen.
Et Mandekor, en Sfarernes Sang,
En aldrig standsende Sjmfoni,
Alt, hvad der var og skal vorde en Gang,
Er flettet som Toner ind deri.

Thi, mens vi stirre mod Drømmenes Tog,
Der svinder hastigt som Skum paa Strøm,
Saa trænger Virkelighedens Sprog
Sig underlig skurrende ind i vor Drøm.
Den giver sin Ordre myndig og fast:
Se at faa Dagens Arbejde gjort!
Dg kommer der saa en Hviledags Mast
Saa bliver Overfluddet ej stort.

Forst Borneaarenes Leg og Dans,
En tankeløs Kvinden, der fodet og dør,
En Dugdraabeberden med slyfsold Glans,
Hvor Solen brydes i Taarernes Slør;
Saa kommer Ungdomstiden med Storm,
Vidende Klarhed og frostkold Gru.
En Gjæringsstid, hvor Alt tager Form
Dg Vegetøjet tages itu.

Dg Narene rulle og rulle om,
Vi tælle tilbage, vi tælle frem,
Vi maale med Djet, hvor langt vi kom,
Dg gjætte paa, hvad der er end i Gjem.
Naade Du Maalet, Du havde Dig sat?
Gaar Fremtidsbejen op eller ned?
Der spørges, der gjættes en Nytaarsnat
Paa tusinde Ting, som Ingen ved.

Nye Aar, hvorfra komme J?
Gamle Aar, hvor vandre J hen?
Lydlost som Svalen J flyve forbi,
Næppe en Skygge bliver igjen,
Held den, der dybt i sit eget Sind
Fik grundet en lille Verden, der staar,
Han spørger ikke om Vej og Wind,
Han ængstes ej for de rullende Aar.

Dødsfald.

Inger Marie Christensen, født Gregersen, født i Voal, Standerborg Amt, Danmark, den 28de April 1873, afgik ved Døden i Mahfield, Sanpete County, Utah, den 24de November 1892.

Den Afsøde var en meget god og adel Kvinde, afholdt og respekteret af Slægtninge og Venner, en oprigtig og trofast Sidste-Dages Hellig, og hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Tale af Eldste Edw. S. Anderson	113	Bestikkelse	122
Tankeprog	119	Korrespondance	122
Red. Anm.:		„Mormonerne's Talsmand“	127
Sandhedens Vidnesbyrd	120	Ved Nytaarstid. (Poesi)	128
Afsløsning	122	Dødsfald	128

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christensen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trøkt hos F. E. Bording (S. Peterien).